

Grefieru' SING

ȘCOALA
NAȚIONALĂ DE GREFIERI
În serviciul justiției!

Încheiere de ședință

Stagiul de observare

Rolul grefierului în timpul ședinței de judecată

Despre un anumit fel de a gândi

Lucrarea mea de diplomă

Influența denominării monedei

Uniunea Europeană

State fondatoare ale Uniunii Europene

Euro-mituri

Valorile Uniunii Europene

Refreshing

Impresii din Schwetzingen

La început de drum

Suntem...

Primul contact

"A învăța pe altul să citească..."

Puțină istorie

Raoul Wallenberg

Procese celebre

Păstrarea memoriei juridice

Miserme

Să păstrăm... Primăvara

Să mai și râdem...

Escapadă în oraș

Început de drum

Am o identitate...

Caută-mă în mulțime și-ai să mă deosebești
cu greu de ceilalți.

Nu purtăm nici un stigmat, eu sunt EU, iar tu
ești TU!

Doar uneori răbufnește o teamă prea veche
pentru a o uita definitiv și nici chiar mie nu îmi vine
să cred că mi se oferă dreptul la normalitate, că
pot spune ce mă doare, ce nu-mi place, ce mă
îngrădește, ce visez. Am aflat ce este, în sfârșit,
dialogul. Formatorii ne îndrumă, iar eu pot lua
parte la deciziile legate de soarta mea.

Învăț să decid.

Învăț treptat să-mi asum responsabilitatea
pentru propria-mi viață.

Am descoperit plăcerea de a face ce îmi place,
fiindcă nu mai fac parte dintr-o turmă mânată de
vântul sorții în direcții care nu au legătură cu mine,
acum sunt la S.N.G.

Am colegi deosebiți, râd în hohote cu ei, fără
ca râsul să îmi înghețe pe buze: pentru că suntem
EU + TU = NOI. Îi ascult și, ce e mai important, mă
ascultă, mă întrebă, îmi pasă și le pasă și mă
bucur că pot să îmi transpun sentimentele într-un
râs sănătos sau în tristețe odată cu Ei, pentru că
noi suntem... NOI.

...și avem o identitate...

NOI suntem

colegi S.N.G. - își!

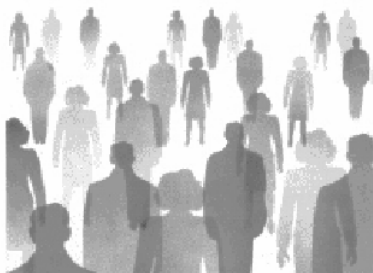
vALEnTINA

Bine ați venit!

un semn că lucrurile încep să meargă...

Forma și fondul...

Formind de la concepția emisă de către Titu Maiorescu cu privire la forma fără fond putem concepe idei: dacă fundația e greșită, etajele clădirii vor fi strâmbe, iar încăperile fragile.... Pentru a anticipa se muncește mult de la început... Eroarea de început a imitatorilor se transmite urmașilor sub forma incapacității acestora de a

formula și recunoaște judecățile de adevăr. Explicația prezentului conduce, încă o dată, la condamnarea lui: ereditatea formelor fără fond se manifestă ca un discernământ alterat. Ce-i de făcut?

Greșeala este descrisă, de pildă, de Nietzsche în *Genealogia Moralei*: "pentru niciun fel de istorie nu există un principiu mai important decât acela la care s-a ajuns cu atâta strădanie, dar care *ar trebui înțeles* cu adevărat – anume că, de fapt, cauza generării unui lucru și utilitatea sa finală, efectivă ca folosire și încadrare într-un sistem de scopuri, sunt puncte separate *toto coelo*; că ceva existent, ceva înfăptuit într-un fel oarecare este întotdeauna interpretat de către o putere superioară lui în sensul unor scopuri noi, este mereu confiscat, transformat și transfigurat pentru o nouă folosință; că, orice fapt petrecut în lumea organică este o *biruință*, o *înstăpânire* și că, la rândul ei, orice biruință și înstăpânire este un fel nou de a interpreta, o pregătire în care 'sensul' și 'scopul' de până atunci trebuie, în mod necesar, umbrit sau șters cu desăvârșire". (A doua dizertație, 12)

Explicația vine din fiecare dintre noi... avem posibilitatea să alegem forma sau fondul sau să le unim, pentru a forma fondul...

"Procesul vieții sociale constă într-o multitudine de acțiuni și interacțiuni ale ființelor umane, acționând individual, în combinații sau în grupuri. În diversitatea evenimentelor particulare se pot descoperi unele regularități, astfel încât devin posibile expuneri și descrieri ale anumitor *trăsături generale* ale vieții sociale dintr-o regiune anume. O expunere a acestor trăsături generale semnificative ale vieții sociale ca proces, constituie o descriere a ceea ce se poate numi *formă a vieții sociale*. [...] O formă de viață socială din cadrul unei colectivități de ființe umane poate rămâne aproape neschimbată o anumită perioadă de timp. Dar, după o suficientă vreme, forma de viață socială suferă o schimbare sau modificare. Prin urmare, în timp ce putem privi evenimentele vieții sociale ca alcătuind un proces, mai presus de acesta există procesul de schimbare în forma de viață socială. [...]" (A.R. Radcliffe-Brown – *Structură și funcție în societatea primitivă*).

O întrebare care vine de dincolo de noi, dar la care putem răspunde la momentul oportun, ar fi aceea de a ști care este varianta corectă: 'omul sfințește locul' sau 'locul îl sfințește pe om'?!?... răspunsul vine din determinarea fiecăruia de a realiza ceva din el și din locul în care a ajuns, de a da fond formei căreia i s-a încadrat...

Cultura este o manieră convențională de a interpreta viața socială complexă, este o manieră de a reduce la ceva simplu, catalogat 'semnificativ', diversitatea reală a vieții. Acest proces de interpretare și de descoperire a lucrurilor 'semnificative' este relativ la niște *scopuri*, care, însă, de multe ori, sunt lăsate doar implicite și care ar trebui scoase la lumină, fiind susceptibil, în orice moment, la re-interpretare.

Trecând dincolo de acestea, dar fără a le uita, putem considera faptul că SNG dă posibilitatea de a trece dincolo de prejudecăți, care pot altera fondul și care fond este conținut într-o formă... dă posibilitatea de a vedea că dincolo de instituție sunt oameni și că oamenii sunt esența într-o formă stabilită tot de ei...

Lavinia

Rolul grefierului în timpul ședinței de judecată

Rândurile de mai jos reprezintă o prelucrare a informațiilor preluate din trei surse: actele normative cu incidență asupra activității grefierului de ședință, stagiul de observație nu de mult desfășurat și precizările rezultate din seminările care i-au urmat.

Văzută din afară, activitatea grefierului în timpul ședinței de judecată constă în a sta și a scrie. Un scrib, deci.

Cred că, dacă ar fi să se facă o ierarhie a regulilor pe care un cursant S.N.G. ar trebui să le rețină în legătură cu activitatea sa în timpul ședinței de judecată, prima ar trebui să fie următoarea: grefierul de ședință trebuie să noteze exact ceea ce spun toți participanții la judecată, indiferent de calitatea lor în proces (judecător, procuror, parte, martor ori vreo altă voce care aduce ceva esențial în cauză).

Aceasta este aparent o activitate exclusiv pasivă căci pare a cere numai calitățile unui reportofon – aceea de a înregistra bine. O asemenea concluzie este falsă, iar eroarea vine din confuzia care se face la o privire grăbită între a nota exact și a nota tot. În realitate, cele două noțiuni nu se suprapun în ceea ce-l privește pe grefier, deoarece, în fapt, acestuia îi este imposibil să noteze tot ceea ce se spune în timpul unei ședințe de judecată, măcar pentru că în timp ce notează el trebuie să își împartă atenția și către a reține cine spune, în ce calitate spune ceea ce spune, când se schimbă vorbitorul.... Deci când stă și notează, activitatea grefierului este și una de înlăturare a neesențialului. Cu această nuanțare se poate reține, cred, atunci când discutăm despre notele grefierului ca fiind vorba de exercitarea unui rol mixt, nu doar pasiv ci și activ.

În timpul ședinței de judecată există și un moment când rolul grefierului este unul exclusiv activ: aprecierea procedurii de citare ca fiind legal sau nelegal îndeplinită. Rolul poate fi

apreciat ca fiind de o importanță deosebită deoarece o cauză se poate judeca numai dacă procedura de citare a părților este legal îndeplinită. Rolul activ al grefierului vine din interpretarea pe care el este chemat să o dea actelor care există la dosar cu privire la procedurile de citare dispuse în cauză prin prisma textelor de lege care reglementează instituția citării. Iar această competență nu este deloc ușor de realizat, căci în afară de clasicele dovezi de îndeplinire a procedurilor de citare - ele însele deloc ușor de citit -, în timpul ședinței de judecată pot apărea numeroase situații care pot schimba „verdictul” pe care grefierul îl pusese înainte de a intra în ședință, situații pe care grefierul trebuie să le aprecieze corect. Caz școală în acest din urmă sens ar trebui, cred, reținut cel în care într-o cauză cu procedura legal îndeplinită, în timpul derulării ședinței de judecată, apare o persoană care nu are vreo calitate procesuală în cauza aflată pe rol și informează că una din părțile absente care are termen în cunoștință a căpătat înainte de a începe ședința respectivă o calitate care o face să piardă instituția termenului în cunoștință (a fost încarcerată, de ex.). În această situație grefierul va trebui să aprecieze că, în fapt, procedura în cauză a devenit nelegală (art. 151, al. 1 Cod procedură civilă și art. 291, alin. 8 Cod procedură penală).

Care este rolul grefierului în timpul ședinței de judecată?

Rolul grefierului nu este doar acela de a sta și a scrie – și deci să nu ne imaginăm că doar asta trebuie să știm. Rolul grefierului este mult mai complex decât se vede din afară (și mult mai complicat) și cred că nuanțarea pe care o aduce rolul activ mai sus precizat este relevantă în acest sens.

Nu doar „stăm”, ci și facem.

Avem de toate, adică.

Cristi

stagiul de observare

Am început cursurile și, pentru a înțelege mai bine ceea ce trebuie să facem după ce terminăm cursurile de formare inițială, am mers în stagiul de observare.

Odată cu primul pas făcut în incinta Palatului Justiției, am fost primiți cu admirație, citiți în ochii celor care ne-au întâmpinat. Prima persoană care ne-a explicat la ce trebuie să fim atenți, a fost doamna judecător, îndrumător de stagiul, care ne-a și repartizat în grupuri de câte cinci persoane pentru fiecare zi și pentru fiecare compartiment. Este esențial să existe o persoană care să îndrume atunci când spațiile și lucrurile sunt noi și, în ceea ce mă privește, doamna Oana Bidiuță este persoana potrivită pentru momentul „stagiul de observare”.

Și iată-mă în primul compartiment – registratura - care este împărțit în două birouri: cel al judecătorului de serviciu și registratura propriu-zisă. Primul birou în care am intrat a fost cel al judecătorului de serviciu unde am învățat cum se face o rezoluție și în ce constă mai exact – până la momentul acesta neavând nici o idee despre ceea ce înseamnă „a face o rezoluție” – această informație care venea acum mi-a clarificat o primă neclaritate; am ajuns și în biroul grefierilor registratori, de unde am reușit să înțeleg ce înseamnă „primire corespondență și repartizarea la compartimentele de care țin” și ce înseamnă „certificare de grefă și legalizare”... și a trecut prima zi într-un mod foarte plăcut și interesant.

A doua zi sunt repartizată, împreună cu cele patru colege, la compartimentul arhivă, de unde am reușit să înțelegem ce înseamnă munca directă cu dosarele și cu oamenii, să înțelegem, de asemenea, că acest compartiment reprezintă „nodul instanței” – aici vin, se păstrează și de aici pleacă dosarele în cursul lor firesc. Grefierii arhivari sunt ocupați permanent cu câte o activitate și, de aceea, am încercat să ajutăm, în măsura posibilului de la acel moment.

(continuare în pagina 4)

DESPRE „UN ANUMIT FEL DE A GÂNDI”

Este foarte important să știm cât mai exact unde ne aflăm pentru a ști cât mai sigur ce putem face, pentru a vedea bine care este următorul pas înainte pentru noi și pentru a decide cunoscând dacă vom încerca să facem acest pas. Restul e, în cea mai mare parte, pentru cei mai mulți, bovarism.

1. Cred că majoritatea oamenilor de cultură generală mai devreme sau mai târziu ajung să simtă, să vadă, să înțeleagă cu mai multă sau mai puțină precizie, cu mai mult sau mai puțin succes *partea invizibilă*, (ceva) mai profundă a ceea ce înconjoară – de exemplu ceea ce e dincolo de vizibilul din vulgaritatea vizibilă la televizor. Urmarea, la fel de inevitabilă este că aceste persoane vor încerca să numească, să arate *ceea ce nu se vede* dintr-o clădire urâtă, dintr-un cuvânt urât...dintr-un om...dintr-o clădire frumoasă, dintr-un cuvânt frumos...

Altfel spus, vrând-nevrând, acești oameni ajung să filosofeze. Oarecum.

2. Totodată, cred că aceleași persoane, măcar în momentele lor de onestitate intelectuală, trebuie să admită că marea majoritate a observațiilor lor sunt generale până la dezintegrare, prea simple și deloc noi. Două precizări se impun aici. **Prima:** banalitatea tocmai afirmată vine numai în urma raportării la standardele *științelor* care se ocupă (și) de invizibilul felurilor structuri vizibile, nu față de "observațiile" celor ce refuză să vadă, ale celor ce nu văd ș.a.m.d. **A doua** precizare: banalitatea aceasta nu înseamnă (întotdeauna) eroare. Nu de puține ori gândul formulat de omul de cultură generală se suprapune peste cel al profesionistului. Diferența vine, cred, din imposibilitatea primului de a dezvolta până la detaliile ultime observația generală pe care și profesionistul o susține. Cei doi, omul de cultură generală și profesionistul, se întâlnesc deci, dar numai pe suprafața exterioară a gândului. În profunzime ne poate duce doar profesionistul.

3. Până să citesc "Crase banalități metafizice", cartea postumă a lui Alexandru Dragomir, observațiile de mai sus mi se păreau corecte cu toate corectivele pe care chiar ele le aduceau lor însele. După ce am citit cartea filosofului care a refuzat să fie publicat cât a trăit, a trebuit, "forțat" de revelația unui gând atât

de puternic cum a fost cel descoperit în cartea sus amintită, să mai adaug o nuanță celor anterior afirmate: dacă gândul lui Alexandru Dragomir nu este decât o "crasă banalitate metafizică", atunci cum este gândul de care vorbeam mai sus (gândul meu cel puțin...)? Ca să fiu sincer, cuvântul cu care am răspuns la această întrebare – și la care am rămas – a fost **crunt**, gândurile omului de cultură generală (ale mele cel puțin) sunt crunte banalități... metafizice, uneori metafizice. Nimeni depreciativ în acest cuvânt, ci doar o mai exactă cunoaștere a propriei situații, sper.

Pentru edificare este necesar, bineînțeles, să-l citiți pe Alexandru Dragomir.

Cristi

stagiul de observare (continuare)...

Bun, sunt deja în a treia zi, la sala de ședință...primul complet la care intrăm este de penal, cauze cu deținuți... foarte interesant, dar nu diversificat...însă am avut ce observa la instanță – foarte organizat, fără urmă de principiu încălcat și...am ajuns la completul de civil, ceva mai ciudat, se stă în coate, se mestecă gumă și justițiabilii nu mai înțeleg nimic.

Cred că am ajuns la a patra zi...da...cu siguranță...suntem la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 5 – am găsit mai greu clădirea, dar suntem aici – unde suntem întâmpinați de doamna procuror, care face prezența și „instructajul”, după care mergem în biroul grefierilor și...deja ne-am apucat de treabă, pentru că este de ajuns pentru toți și tot mai este nevoie de ajutor...oameni foarte drăguți, dar foarte ocupați și, de aceea, ne-am apucat și noi de treabă, pentru a nu deranja cu întrebări pe care le lăsăm pentru când ne vom pregăti de plecare; punem ștampile pe dosare, completăm numărul dosarului, punem urmele la dosar și le repartizăm pe secții de poliție și compartimente distincte și...gata, am scăpat, putem pune întrebări, la care ni se răspunde complet și, totodată, drăguț.

Păi, după cum spune și programa, azi, a cincea zi, sunt la biroul grefierilor, de unde am reușit să mă edific cu privire la ce înseamnă pregătirea dosarelor pentru ședința de judecată, legătura dintre grefier și judecător, ședința de judecată și activitatea extrem de laborioasă ce urmează acesteia. Am avut plăcerea să cunosc o domnișoară grefier, care reprezintă cu onoare profesia, fiind un exemplu de profesionalism.

Concluzia este pozitivă, însă nu toate sunt perfecte; prin urmare, trebuie urmat ce este bun și eradicat ce este rău și nelalocul lui.

Gata...începem cursurile intensive și...așteptăm să intrăm în stagiul de practică.

Lavinia

Lucrarea mea de diplomă

Instituția căsătoriei în dreptul diverselor state

Motivația care a stat la baza alegerii acestei teme constă în dorința de a pătrunde în mirifica lume a relațiilor de familie și de a aprofunda tipuri de practici anterioare contemporaneității și modificările aduse pe parcursul timpului în varietatea tipurilor de familie, modificări determinate de condițiile de mediu natural și social, de trecutul diferitelor popoare-state și de mentalitatea lor, în cadrul sistemului de norme sociale - toate acestea punându-și amprenta și asupra instituției căsătoriei.

Se cunoaște o evoluție a familiei în sensul preponderenței femeii în structura socială a matriarhatului - datorită rolului premergător al femeii în viața economică, agricultura cu săpăliga, confecționarea vaselor de lut etc. - și, de asemenea, a bărbatului, în structura socială a patriarhatului, după o perioadă de instaurare a *căsătoriei pereche*.

La egipteni, familia era caracterizată, în principal, prin monogamie - sistem patrilocal și patrilineal, îmbrăcând diferite forme în Antichitate. Femeia avea o poziție avantajoasă-vestigiu al matriarhatului. Căsătoria se încheia fără forme, fiind practicate și căsătoriile de probă - vestigiu al familiei pereche, iar căsătoria dintre frate și soră, cu tată comun și mamă diferită, practică în familiile domnitoare, amintește de căsătoria pe grupe.

La asiro-babilonieni, familia era, de asemenea, monogamă. Căsătoria era consențată într-un înscris întocmit în prezența martorilor și precedată de o logodnă, prilej cu care viitorul soț dădea tatălui fetei o sumă de bani (*terbatum*), iar acesta constituia o dotă (*seriqum*) ce întrecea darul primit, într-un sistem ce înlocuiește *potlach*-ul primitiv. Femeia putea dispune de bani proprii, depune mărturie, administra bunurile soțului în lipsa acestuia.

La vechii inzi, familia era monogamă, ca o unitate economică de sine stătătoare în cadrul vechilor ginți (*gote*) pe cale de dispariție, însă exogame, deoarece căsătoria nu se mai putea încheia în cadrul lor, conform legii lui Apastamba. Căsătoria avea loc prin cumpărare sau răpire, într-o primă perioadă,

pentru ca, după aceea, să implice o serie de formalități și ceremonii religioase. După căsătorie, patrimoniul soției trecea în proprietatea soțului.

La vechii chinezi, familia era poligamă, dar numai una dintre soții era considerată ca adevărată. Femeia avea o condiție mult inferioară, denumirea ei de *ti* desemnând și pe sclavă și pe concubină. Căsătoria era precedată de logodnă, hotărâtă de părinți și care nu putea fi desfăcută decât din motive temeinice. În cadrul solemnităților nupțiale, viitorii soți beau din două pahare legate cu un fir roșu și mâncau din două vase al căror conținut nu-l consumau decât pe jumătate, schimbându-l apoi între ei, gest cu conținut nu numai simbolic, ci și magic. După căsătorie, soția locuia într-o parte separată a casei și nu era consultată cu privire la problemele familiei.

La vechii evrei, familia era monogamă. Poligamia constituia o excepție și era rezervată păturilor superioare, îndeosebi regii putând avea mai multe soții pentru a asigura continuitatea dinastiei. Prin măsurile luate prin reforma lui Simeon Ben Setach, în contractul de căsătorie (*ketuva*) se preciza suma ce trebuia dată de către soț soției, în caz de despărțire. Scopul căsătoriei era dobândirea de urmași, iar în caz de sterilitate se recurgea la sclave, care nașteau pe genunchii soției. Văduva rămasă fără copii trebuia să se recăsătorească, cu unul dintre frații soțului (*levirat*), iar cel care refuza era supus oprobriului prin procedura de a i se scoate sandala în public (*ius decalceonis*).

La vechii elini, în epoca homerică, familia era monogamă, de

tip patriarhal, patrilocală și patrilineală, cu posibilitatea pentru bărbați de a avea și alte relații, însă, copiii intrau în puterea părintească. În perioada ulterioară, la spartani, familia continua să prezinte și rămășițe de matriarhat sub forma *sororat*-ului. La atenieni, căsătoria se contracta printr-o înțelegere verbală între părinți (*engyesis*) sau în fața autorităților (*epidicakasia*), îndeosebi atunci când era vorba de o fată înfiată sau rămasă moștenitoare (*epikleos*). Femeia era considerată doar ca o îngrijitoare a casei (*oikurema*) și locuia într-un apartament separat (*gyneceu*);

La romani, familia era monogamă, patrilocală și patrilineală, în cadrul unei rudenii (legături), care putea fi civilă (*agnatio*), de sânge (*cognatio*) sau de neam (*gentilicia*). La baza ei stătea puterea capului familiei (*pater familias*), cu o împărțită sferă de aplicare: putere asupra copiilor (*patria potestas*), puterea maritală asupra soției în căsătoria *cum manu* (*manus*), asupra sclavilor (*dominica potestas*) și asupra persoanelor cumpărate (*in mancipio*) - putere considerată ca o proprietate. Căsătoria legală (*justae nuptiae*) putea aduce pe soție în puterea soțului (*cum manu*) sau fără putere maritală (*sine manu*). Prima formă se realiza prin solemnitate religioasă (*confarreatio*), cumpărare (*coemptio*) sau supraviețuire mai mult de un an (*usus*) - rămășiță a străvechii căsătorii pereche.

La fel de interesante sunt și practicile medievale și moderne despre care urmează să mai discutăm...

Lavinia

Motto

„Mai multă dreptate și mai mult adevăr pentru ce este al nostru se impune. Cred că nu pretindem prea mult.”

„Dreptatea cere să dai fiecărei vremi ce este al ei și să înveți de acolo tot ceea ce îți poate folosi azi și cel puțin s-o judeci just și să ți-o amintești cu drag când e vorba de țara ta”.

Andrei Rădulescu 1880-1959
Președinte al Academiei Române 1946-1948

Primul contact

Mulți dintre noi, când am trecut pragul acestei școli, nu am crezut că vom simți ceva special. E drept că am depășit de mult acele momente tumultuoase și emoțiile pe care ni le provoca studenția, dar cu siguranță întâlnirea cu noii colegi a reușit să ne smulgă câte un zâmbet, fie chiar și în colțul gurii, căci - fie vorba între noi - e un nou ÎNCEPUT.

Debutul nostru ca și cursanți ai Școlii a fost unul neașteptat, iar când spun asta mă refer la răbdarea cu care ne-au întâmpinat formatorii în a ne asculta scurtele prezentări personale. La prima vedere pare o stângăcie, dar acum când aștem aceste rânduri, realizez că ne ajuta să fim mai deschiși și prietenoși cu colegii.

Mulți dintre noi s-au raportat la examenul susținut la INM, referindu-se parcă la reușita binemeritată în cadrul Școlii Naționale de Grefieri ca la o alternativă în subsidiar, dar nu una care să-i motiveze cu adevărat. Mărturisesc: singura dorință care m-a animat să urmez cursurile facultății de drept a fost aceea de a deveni un bun judecător, dar în viață **trebuie să crezi în tot ce este bun.**

Pentru câteva clipe, așteptând să-mi cunosc colegii, am avut unele trăiri și n-aș putea spune cu certitudine ce era mai pregnant: fie că locul meu nu era acolo, fie o oarecare teamă că nu voi face față, deși alegerea îmi aparținea în întregime.

Între timp, deschid ultimul număr al revistei redactate de foștii mei colegi, citesc în fugă un articol și mă edific imediat „.... nu fiți triști, timpul le rezolvă pe toate. Succes!”.

Aveam atunci impresia că mulți din actualii mei colegi care căpătaseră o oarecare experiență în domeniul juridic îmi erau superiori. FALS, nimeni nu este superior, iar aceasta am constatat-o personal în stagiul practic de observare la judecătorie, fie chiar și pe parcursul unei săptămâni.

Toți pomim pe picior de egalitate în această profesie, urmăm cursurile acestei școli în scopul formării noastre ca buni profesioniști și cu siguranță vom fi, deși începutul va fi mai greu.

Vă salut, dragi colegi, și să nu uităm să zâmbim!

Colega voastră,
Claudia

„A învăța pe altul să citească...”

Scriu aceste rânduri cu mâna care a învățat să ezite asupra foi de hârtie la testul de procedură civilă.

Cred că formatorului meu i-ar fi plăcut să găsească cuvântul cel mai potrivit, în care să dau idei adevăr și pregnantă, s-o fac credibilă și folositoare. Dar nu am făcut așa. Și îmi va fi greu să privesc în ochii profesorului, știind că nu a avut rigoare cuvântul meu, că documentarea a lăsat de dorit.

Scriu rândurile acestea cu inima. La Școala Națională de Grefieri maestrul îi arată învățacelui ce trebuie să facă și dacă, mai târziu, peste ani, ne va aprecia cineva munca, va trebui să știe că am învățat la SNG.

Aici învățăm să ne îmbogățim sufletul cu un crez, cu conștiința datoriei și bucuria cunoașterii. Toate acestea ne vor ajuta să supraviețuim atunci când vom călca pe nisipuri mișcătoare, când nouă, ca viitori profesioniști, dar și ca oameni, ne va fi greu.

Aici, la SNG, credința că suntem pe un drum bun se împletește cu visul pentru a da aripi faptei. Și această credință trebuie să ne stea în față azi, dar și „măine”.

Scriu aceste rânduri cu mintea... și spun că acum, astăzi, mi-am găsit un drum. E adevărat că e nevoie de multă muncă pentru a-l parcurge. Și pentru a-l trece cu bine, trebuie să Cunoasc !

Îmi este greu acum la început, îmi pare ca un labirint „cunoașterea”, îi cercetez „anotimpurile”, mă inspăimânt când nu o înțeleg pe deplin, dar știu că, în timp, numai ea îmi va oferi adevăr, informație și că nu va trebui să mă mir când soarele mă va găsi într-o zi în parcul din centrul vieții.

Omul este nisipul adunat în palmele zilelor deja numărate; omul este magicianul cu ochi de abis, este cel care caută albastrul pierdut în verdele ochilor, în anotimpul primăvăratic al cunoașterii.

Am pomit de la testul de procedura civilă – trebuie să studiez. Și dacă am greșit, știu totuși că nu sunt singură: formatorul meu, care este și al vostru, va ști să îmi îndrepte condeiul atunci când va fugi mai repede și mai strâmb, pentru că:

„A învăța pe altul să citească înseamnă să aprinzi focul; orice literă silabisită scânteiază!” (Victor Hugo)

vALENTINA

Nu demult, SNG nu reprezenta pentru mine, mai mult decât o instituție de formare a grefierilor și atât. Nu-mi imaginam că o să încerc să intru la această școală și, cu atât mai puțin, c-am să devin cursant al ei, asta nu pentru că nu mă simțeam capabilă, ci pentru că aveam, ca și mulți dintre voi, acel vis, încă de când eram mică, de a deveni judecător...

La început de drum...

Nu demult, SNG nu reprezenta pentru mine, mai mult decât o instituție de formare a grefierilor și atât. Nu-mi imaginam că o să încerc să intru la această școală și, cu atât mai puțin, c-am să devin cursant al ei, asta nu pentru că nu mă simțeam capabilă, ci pentru că aveam, ca și mulți dintre voi, acel vis, încă de când eram mică, de a deveni judecător.

SUNTEM...

Cine suntem și de ce suntem aici nu ne poate spune nimeni în afară de noi înșine... Sau poate tocmai noi nu știm și căutăm răspunsul prin chiar prezența noastră aici. Cine sunt oamenii care ne întâmpină zâmbind? În ce constă activitatea noastră de acum și cea de după terminarea anului?... Cine știe?!

Acestea erau întrebările care ne treceau prin gând la începutul anului și, poate, la unii dintre noi mai persistă încă.

Suntem aici și acest fapt are, pentru fiecare, o importanță diferită. Spun asta pentru că majoritatea colegilor au încercat măcar o dată la INM – baftă celor care vor încerca și anul acesta! Suntem entuziaști, dormici de a învăța, fiind conștienți acum, mai mult decât oricând, că tot ce știam nu reușea să ne convingă că știm suficient. Dar ce este suficient?... Sau știm atât cât trebuie pentru a fi destul?... Suntem unanim convinși, acum, că nu știm suficient, iar destul nu este cât trebuie, cât trebuie nu este cât este nevoie și... știm cât vor să știm cei care ne sunt formatori și acest lucru este esențial de știut de la început pentru a putea ști cât trebuie să știm când vom termina anul... Vă provoc să știți!

Am parcurs mai multe etape de cunoaștere individuală și am reușit să ne facem prieteni... Sper să reziste timpului!

Mai e mult din acest an și avem timp să muncim pentru a deveni ceea ce vrem să devenim și ceea ce se așteaptă de la noi să devenim... "grefierii viitorului"

Promoția 2006-2007
Lavinia

Poate că și zodia în care sunt născută (balanță) și-a pus amprenta asupra caracterului meu, transformându-mă într-un mic judecător pacifist în cercul de prieteni de joacă și mai apoi de școală.

Destinul este uneori mai puternic decât ceea ce visăm (ceea ce nu e neapărat rău), astfel că am devenit cursant al SNG.

Aceste gânduri, pe care le aștern acum pe hârtie, nu sunt pentru a mă plânge pentru un vis neîmplinit încă, ci pentru a vă împărtăși bucuria, emoția acestui început și speranța că vom reuși să ne ridicăm la înălțimea cerințelor formatorilor noștri și, implicit, ale profesiei pe care urmează să o îmbrățișăm.

Nu știu cum a perceput fiecare dintre voi cuvintele spuse de doamna director în ziua deschiderii, însă, pentru mine, au fost ca o poartă spre *țara minunilor*. Așteptam câteva cuvinte de deschidere, citite eventual, punându-se accentul pe necesitatea pregătirii asidue. Și ce am găsit în schimb? Multă căldură sufletească, sfaturi date din inimă pentru ca acest an să fie fructificat la maxim, atât din punct de vedere al pregătirii profesionale, cât și al stabilirii de relații prietenești, al petrecerii puținului timp liber împreună, organizând diverse activități.

Am avut sentimentul că intru într-o familie mare, frumoasă și mă bucuram că fac și eu parte din ea.

Mai târziu, acasă, răsfoind revista și citind ceea ce scriau acolo foștii cursanți, mi-am dat seama că, într-adevăr, nu mă înșelasem, că și ei legaseră prietenii frumoase și regretau terminarea acestei mici etape din viața lor, cu realizările, bucuriile, împlinirile, dar și neîmplinirile ei. Mi-am dorit atunci foarte mult ca și noi să fructificăm cât mai plăcut acest timp, să devenim și să rămânem prieteni și colegi.

Îmi doresc din suflet ca, la sfârșitul acestui an, să ne considerăm pregătiți să ne îndeplinim profesia și să fim, alături de colegii noștri mai mari, cei care vom schimba imaginea despre grefier și justiție.

Gabi

(I) State fondatoare ale Uniunii Europene

Belgia

Denumirea oficială a Belgiei este Regatul Belgiei, cu capitala la Bruxelles - totodată și capitala Uniunii Europene - are 30.510 Km² suprafață, aproximativ 10.300.000 locuitori, neerlandeza, franceza și germana sunt limbile oficiale, ziua națională este la 21 iulie și moneda națională este euro.

Belgia este renumită pentru:

*Monumentul Atomium, simbol al orașului Bruxelles, construit în anul 1958 de arhitectul André Waterkeyn, care reprezintă 9 atomi de fier și care este dotată cu lift și restaurant;

*Manneken Pis, statuie reprezentând un băiețel din care, uneori, cu ocazia anumitor evenimente nu mai curge apă, ci bere. Există mai multe legende care explică existența acestui personaj, una dintre ele spune că băiețelul a fost transformat în stană de piatră de o vrăjitoare;

*Parcul Mini-Europa din Bruxelles, reprezentând o expoziție cu machete cu cele mai importante monumente din statele membre ale uniunii Europene;

*Waterloo, situat în apropiere de Bruxelles, loc cunoscut pentru celebra bătălie din 18 iunie 1815, în care Napoleon a fost învins de către Ducele de Wellington.

*Există o serie de muzee care nu trebuie uitate: Muzeul Filmului, Muzeul Instrumentelor Muzicale, Muzeul Benzilor Desenate, Muzeul Jucăriilor, Muzeul Regal de Arte Frumoase, Muzeul Ciocolatei, Muzeul Diamantelor din Bruges, Muzeul Costumului și Dantelii, realizate datorită pasiunii declarate a belgienilor pentru benzi desenate, dantelărie, păpuși de porțelan și pentru ciocolată, ei fiind cei care au inventat pralinele în anul 1912.

*Nu trebuie uitată nici Primăria din Bruxelles de o arhitectură deosebită.

Personalități marcante ale Belgiei sunt: Ernest Salvay, celebru chimist care a trăit între secolele XIX-XX, Gerardus Mercator, cunoscut geograf, cartograf și matematician din secolul al XVI-lea, actrița Audrey Hepburn (1929-1993) și actorul Jean-Claude Van Damme (născut în anul 1960), ambii născuți în Bruxelles.

Proverb belgian: „Economisește cât e butoiul plin, când e gol, economia nu mai folosește”

Franța

Denumirea oficială este Republica Franceză, cu capitala la Paris, suprafață de 551.500 Km², 60.000.000 locuitori, limba oficială este franceza, iar la 14 iulie se sărbătorește ziua națională.

Franța este renumită pentru:

*Capitala sa, Paris, a cărei istorie a început acum 2000 de ani, în antichitate, pe vremea când se numea Lutetia;

*Muzeul Luvru, fondat în anul 1793, care adăpostește inestimabile opere de artă, printre care pictura Mona Lisa a lui Leonardo da Vinci, statuia lui Venus din Milo și altele;

*Arcul de Triumf din Paris, inaugurat de Împăratul Napoleon în anul 1806;

*Turnul Eiffel, operă a inginerului Gustave Eiffel, construit în anul 1889, care a generat o serie de controverse în acea perioadă;

*Catedrala Notre Dame, cu arhitectura în stil gotic, a cărei construcție a început în anul 1163 și s-a finalizat în 1345;

*Palatul Versailles, reședință a familiei regale până în anul 1789, când a început Revoluția franceză;

*Bazilica Sacre - Coeur, construcție în stil romano-bizantin, înălțată pe colina Montmartre;

*Festivalul Internațional de Film de la Cannes;

*Cafenelele și buchinștii parizieni (vânzătorii de cărți vechi), care imprimă orașului un farmec aparte;

*Cartierul Montmartre din Paris unde se află celebrul cimitir unde sunt înmormântate diverse personalități.

Franța se mândrește cu foarte multe personalități, printre care se numără: Ludovic al XIV-lea (1638-1715), monarh absolutist, supranumit "Regele Soare", împăratul Napoleon Bonaparte (1769-1821), Louis Pasteur, chimist și microbiolog, renumit pentru metoda pasteurizării, Jean Monnet (1888-1979) – Comisar al Planului de Modernizare a Franței, supranumit "Părintele Europei", Marcel Proust, Honoré de Balzac, Molière, Voltaire, Victor Hugo, Jules Verne, Edith Piaff, fiecare celebru pentru ce au lăsat în urmă.

Proverb francez: "Binele este sinonim cu dreptatea, mila și frumusețea"

Lavinia - sursa: www.mie.ro

VALORILE UNIUNII EUROPENE

De la 1 ianuarie 2007 România a devenit membră a unei organizații europene al cărei liant constitutiv este cel economic. Uniunea Europeană pare a fi găsit rețeta succesului economic, rețetă care încă nu a cunoscut excepții pentru nici unul dintre membrii săi. Aceasta este și perspectiva care, de departe, îi face pe români euro-entuziaștii de frunte ai Uniunii. Multitudinea de proiecte de finanțare la care România va avea acces în noua ei calitate, accesul privilegiat pe piețele Uniunii a produselor românești prin înlăturarea ori reducerea barierelor fiscale îi fac pe români să îmbrățișeze aproape fără rezervă proiectul european ca proiect economic.

Este însă economicul singura valoare care definește Uniunea Europeană? Nu. Încă de la început cei care au imaginat proiectul de integrare europeană au gândit economicul ca fiind cel mai bun instrument practic de a da naștere unui set de valori comune mai multor state diferite, valori care să aibă capacitatea de a încheia o comunitate reală. Jean Monet numea acest mecanism „la solidarité de fait”. Prin asta înțelegea că sentimentul de prietenie (valoarea), doar el singur, nu creează o comunitate. Monet a arătat că prietenia (valoarea) se naște din munca împreună într-o comunitate.

Prima valoare în jurul căreia s-a urmărit a se crea o solidaritate profundă a statelor europene a fost cea a păcii, valoare fundamentală azi a întregii politici interne și externe a Uniunii Europene.

Valorile europene există într-un sistem coerent. Pacea nu este posibilă în viziunea Uniunii Europene decât dacă statele membre admit ca principii fondatoare ale comunității lor: libertatea, democrația, respectul pentru drepturile omului și pentru libertățile sale fundamentale, pentru supremația legii.

Johan van Scheele, șeful Delegației Comisiei Europene la București în ultimii patru ani, mai reținea într-o intervenție pe tema valorilor europene, alături de valorile păcii și ale prosperității economice, alte două – solidaritatea și libertatea. Prosperitatea tuturor este posibilă în cadrul Uniunii Europene prin solidaritatea „celui care are mai mult cu cel care are mai puțin, solidaritatea celui mai norocos cu cel cu mai puține șanse. S-a făcut marele salt de la modelul de dezvoltare învingător - învins la modelul prin care toată lumea a câștigat”.

Probabil al doilea simbol al Uniunii Europene este cel al libertății: libertatea de expresie, libertatea de asociere, libertatea de a studia și munci în orice stat membru al Uniunii.

Cum se raportează România la acest sistem de valori ?

Răspunsul l-a dat Comisia Europeană la 26 septembrie 2006 când a confirmat 1 ianuarie 2007 ca dată a aderării României la Uniunea Europeană. Suntem membrii ai Uniunii Europene pentru că ne-au devenit constitutive toate valorile mai sus amintite și pentru că nici una din valorile care particularizează România față de orice alt stat, valori cu care România va adăuga plus de valoare comunității europene, nu contrazic principiile fondatoare ale Uniunii.

Cristi

Influența denominării monedei naționale asupra folosirii probei martorilor în procesul civil

Codul civil român interzice a se dovedi cu martori actele juridice cu o valoare de peste 250 de lei. Potrivit art. 1911 Cod civil „dovada actelor juridice al căror obiect are o valoare care depășește suma de 250 lei (...) nu se poate face decât sau prin act autentic sau prin act sub semnătură privată”.

Suma de 250 de lei, în funcție de care se stabilește dacă se poate utiliza sau nu proba cu martori pentru a dovedi un act juridic, a rămas neschimbată din anul 1952, neexistând o corelare periodică cu fluctuația valorii monedei naționale. Pe cale de consecință, 250 de lei însemnând de-a lungul timpului mai mult sau mai puțin, practica judiciară a consemnat, corespunzător valorii reale a sumei mai sus precizate, o aplicare mai mult sau mai puțin restrictivă a art. 1191(1) Cod civil. Așa s-a ajuns ca, după anul 1990, în condițiile devalorizării accelerate a leului, art. 1191(1) Cod civil să nu mai aibă nici o

aplicabilitate în sensul sau originar – acela restrictiv, el ajungând să se aplice, de facto, ca o imposibilitate de a proba actele juridice cu ajutorul martorilor.

Observația mea este că recenta denominare a monedei naționale va avea ca efect o restabilire, întrucâtva, a sensului inițial al art. 1191(1) Cod civil. Aceasta deoarece limita celor 250 de lei a căpătat o cu totul altă semnificație prin trecerea de la 250 lei ROL la 250 lei RON. Astfel, numărul actelor juridice având o valoare care să se încadreze în limita prevăzută de art. 1191(1) Cod civil va crește semnificativ față de anii anteriori, când, propriu-zis, nu existau asemenea acte, ceea ce va permite utilizarea probei cu martori în mai multe situații. Totodată, însă, nu se va intra în sfera unor acte juridice de o valoare semnificativă, pentru care proba va rămâne în continuare, ca regulă, restricționată la înscrisuri.

Cristi

Mit = o idee falsă înrădăcinată în conștiința colectivă;
Euro-mit = idei despre Uniunea Europeană și aderarea României la UE care nu corespund realității, dar sunt vehiculate frecvent

Libera circulație a persoanelor

Euro-mit: Românii nu vor putea munci în Uniunea Europeană după aderare;

Realitate: România a acceptat perioada de tranziție 2+3+2 cu condiția reciprocității; în statele care vor solicita această perioadă, se poate și munci pe baza unor acorduri bilaterale;

Libertatea de circulație a mărfurilor, serviciilor, capitalului

Euro-mit: Concurența sporită va scoate de pe piață firmele românești

Realitate: de la încheierea Acordului de asociere, barierele în calea "libertăților" sunt eliminate treptat, competitivitatea firmelor românești și poziția lor pe Piața Internă se consolidează; piața extinsă, de aproape 500 de mil. consumatori, înseamnă noi oportunități și calitate crescută pentru consumatori;

Libera circulație a capitalului

Euro-mit: Străinii cu bani ne vor cumpăra țara

Realitate: Și în prezent, persoanele juridice pot cumpăra terenuri pentru investiții

Pentru persoanele fizice există perioada de tranziție până în 2014 pentru terenuri în extravilan și 2012 pentru a doua reședință (restricții la cumpărare), excepții fiind liber profesioniștii și agricultorii, dacă folosesc terenul pentru afaceri

Concurența

Euro-mit: UE interzice ajutoarele de stat, ceea ce va conduce la falimentul economiei românești

Realitate: Ajutoarele de stat vor putea fi acordate în continuare după 2007, urmându-se respectarea strictă a criteriilor și intensităților de acordare a ajutoarelor de stat (ajutoare pentru dezvoltare regională, protecția mediului, salvare și restructurare, instruirea angajaților și ocuparea forței de muncă, cercetare și dezvoltare etc.)

Agricultura

Euro-mit: UE ne spune când și cum ne putem tăia copacii din curte

Realitate: Fiecare proprietar poate decide dacă și cum își taie un copac în curtea proprie. Excepție fac monumentele naturii (ex. Teiul lui Eminescu)

Pentru domeniul public, decid autoritățile locale sau centrale

Euro-mit: În Uniunea Europeană, animalele au cercei și pașapoarte, la fel ca oamenii

Realitate: Crotalierea este o metodă de identificare și de urmărire a stării de sănătate și a traseului animalului - pentru siguranța alimentară a consumatorilor

Identificarea electronică - doar pentru cai, dar probabil UE va extinde și la alte animale

Fără acestea, agricultorii români nu vor putea primi subvenții de la Uniunea Europeană.

Pașapoartele sunt necesare pentru cabaline și pentru export

Impozitarea

Euro-mit: După aderarea la UE, românii nu vor mai putea bea țuică preparată de ei

Realitate: Românii își vor putea prepara țuica, însă trebuie să se înregistreze legal și să îndeplinească standardele de igienă și protecție a consumatorului. Acestea sunt măsuri pentru a împiedica producerea alcoolului pe piața neagră

Euro-mit: Aderarea la Uniunea Europeană va crește prețurile, prin mărirea TVA

Realitate: În urma negocierii capitolului Impozitare, prețurile la multe produse de bază, inclusiv alimente sau medicamente, au scăzut, prin introducerea cotei reduse de TVA, stabilită de România la 9%

Uniunea Economică și Monetară

Euro-mit: Din 2007, moneda națională va fi euro

Realitate: Aderarea la UE nu presupune trecerea automată la euro. Această monedă va fi adoptată după câțiva ani de la aderare, numai după îndeplinirea criteriilor de convergență de la Maastricht (inflație, deficit bugetar, rata dobânzii etc.) În această perioadă, România, ca și noii membri, va fi monitorizată strict privind îndeplinirea acestor criterii.

Politici regionale și utilizarea fondurilor structurale

Euro-mit: Pericolul de scindare a României datorită implementării politicii de dezvoltare regională

Realitate: Politica regională a UE se bazează pe criterii strict economice și nu are nici o legătură cu aspecte etnice, naționaliste etc. Aceasta se bazează pe solidaritatea financiară între statele membre, astfel încât regiunile și grupurile sociale mai puțin prospere să primească fonduri comunitare care, adăugate resurselor proprii, să le permită dezvoltarea unor proiecte care să contribuie la creșterea economică și recuperarea decalajelor dintre regiuni.

Lavinia

Sursa <http://www.infoeuropa.ro/jsp/page.jsp?cid=386&lid=1>

Un deziderat: PĂSTRAREA MEMORIEI JURIDICE

Izvorată din necesitatea de a da o formă superioară unor acțiuni, propunem ca în fiecare număr al revistei să aducem, noi cei de acum și voi generațiile viitoare, în atenția tuturor celor interesați și doritori de lucruri inedite, personalități din domeniul juridic. Să îi cunoaștem pe ISTRATE N. MICESCU (1867 - 1953) care este considerat cel mai mare avocat român din toate timpurile; pe PETRE PANDREA (1904 - 1966), a fost unul dintre cei mai buni avocați din perioada interbelică; pe DEMETREU I. DOBRESU (1869 - 1939) care a fost decan al Baroului de Ilfov și primul președinte al Uniunii Avocaților din România și primul primar al capitalei care a avut ideea construirii metroului; TACHE IONESCU poreclit „Tăchiță Gură de Aur”.

În acest număr îl vom prezenta pe unul dintre cei mai cunoscuți oratori ai vremii sale, apreciat în mod special de către Titu Maiorescu:

Nume Barbu Ștefănescu - Delavrancea
A trăit între 1858 - 1918

Profil

S-a născut în București, într-o mahala, Delea Nouă, fiind al nouălea copil al familiei, unde a urmat și primii ani de școală. A fost avocat, profesor, conferențiar la Ateneul Român, redactor la „România liberă”, prozator, primar al capitalei, ministru al Lucrărilor Publice și ministru al Industriei și Comerțului.

Cella Delavrancea, fiica sa, i-a făcut un frumos portret tatălui:

„Era înalt și proporționat, bine legat, cu părul creț, vălvoi, în jurul unui oval delicat care contrasta cu fruntea puternic bombată, umbrind privirea verde ca fulgerul. Nu a fost niciodată îngâmfat, nici disprețuitor. Devenea însă tăios față de sentimentele jositice și rele care dezonorează pe om. A fost un prieten incomparabil, dându-se fără a aștepta să i se răspundă cu aceeași măsură. A apărut pe cei nedreptățiți de oameni”.

Ca avocat, Delavrancea a fost extraordinar; a uimit, a încântat, a aprins pasiuni și a stămit gelozii...

Avocat al cauzelor pierdute din capul locului pentru toată lumea, mai puțin pentru el, era căutat în disperare de cel învins de slăbiciunea omenească, de cel care vedea în el pe unicul salvator. Și, mai întotdeauna, Delavrancea a salvat! Marele orator reușea cu cheia minunatului său cuvânt, care „insinua, răscolea, cucerea”, să deschidă porțile zăvorâte ale inimilor juraților, să pătrundă în sufletul lor gonind răceala, indiferența, revolta și aducând mila, înțelegerea, înțelepciunea și bunătatea omenească.

Delavrancea a pledat în numeroase procese, majoritatea de natură penală, celebre în vremea aceea fiind: procesul cunoscut sub numele „Crima din strada Soarelui”, procesul Brădeanu - Popescu, acuzați pentru ofense aduse coroanei; procesul pasional al Olgăi Latescu-

Sabehi, etc. Plecării magnifice, capodopere ale geniului, a rostit Delavrancea în procesul Caragiale - Caion și în cel al arhitectului Ion Socolescu.

În procesul Caragiale - Caion, Delavrancea a fost avocatul marelui dramaturg în acțiunea pe care acesta a intentat-o, la 18 decembrie 1901, împotriva unui publicist obscur, Const. Al. Ionescu, cunoscut sub pseudonimul Caion, pentru infracțiunea de calomnie prin presă. Caion îl acuzase pe Caragiale în doua articole că a plagiat drama Năpasta, inițial după o oarecare piesă Nenocorul, a unui autor ungar, ulterior, după Puterea Întinericului de Lev Tolstoi.

A pledat în acest proces nu numai marele avocat și om de cultură, ci și critic literar și, mai ales, prietenul și admiratorul lui Caragiale. Dezvoltând argumente logice cu năpraznice descărcări de emoții, luminând și evidențind portretul moral și artistic al lui Caragiale în contrast cu răutatea patologică, cu minciuna și jositicia lui Caion, Delavrancea a ridicat împotriva calomniatorului nu numai jurații și mulțimea din sala de judecată, ci întreaga colectivitate românească ofensată de Caion, pentru că, acuzându-l pe Caragiale, „înseamnă a izbi credința, în admirația și fala românilor”.

George Ranetti, prieten și colaborator al lui Caragiale, scria în 1904, că Irod însuși ar fi fost achitat, dacă ar fi fost apărut de Delavrancea, și că, ascultându-l, nu se poate să nu plângi. Și, glumind, în continuare, încheia: „Denuț baroului pe Delavrancea ca pe o primejdie pentru societate. În sala unde pledează Delavrancea nu poți intra. Să se puie prețuri de intrare mai mari decât la reprezentațiile cu Sarah Bernhardt. Să se introducă în Codul Penal un articol: acuzatul pe care îl apără Delavrancea - inocent din oficiu, dar Delavrancea să-și rostească pledoaria pentru desfătarea publicului”.

La extraordinarul lui dar de a vorbi, se adăuga o voce care era și vioară și violoncel, inteligența lui pătrundea sensul muzical al vocalelor, energia consoanelor, expresivitatea tăcerii, alternările dintre mișcări, în frazare. Începea (discursul) cu glas sfios, ca și cum ar fi pipăit cu vocea atenția publicului, încetul cu încetul tonul urca sub presiunea inspirației, ridicat pe aripi invizibile și emoția care-l posedea se comunica întotdeauna mulțimii, fie că vorbea în Parlament, la Ateneu sau în aer liber. Mlădiera acestui glas se insinua, răscolea, cucerea, biruia opoziția”.

La moartea sa, Ion Petrovici a spus: „Odată cu Delavrancea nu s-a stins numai o lumină și a murit un glas, cu el s-a stins un cer întreg de aștri și o furtună de glasuri, un clocot de voci care îndeamnă, care mână, care răscolesc!”

ValeNTina

RAOUL WALLENBERG

one man can make a difference

Eroii sunt acele persoane care fac ceea ce este foarte greu de realizat față de condițiile momentului. Ceea ce particularizează eroismul este dificultatea momentului și durata acestuia – există eroi ai gestului și eroi ai proiectelor. În limitele acestei ultime ipoteze voi discuta în rândurile de mai jos.

Cum apar eroii? Se pot decela, cred, trei situații. Prima: există persoane crescute pentru a putea fi, dacă va fi cazul, (și) eroi – cazul cel mai apropiat românilor: regele Carol I. A doua: există oameni obișnuiți – în termenii timpurilor lor - a căror viață le este aruncată, radical, pe un cu totul alt drum de irumperea punctuală, zguduitoare a semnelor a ceea ce urmează să devină – cazul cel mai cunoscut: Saul din Tars care pe drumul spre Damasc, în urma unei intervenții divine, devine Sfântul Pavel. A treia situație este tot a unor oameni obișnuiți care, se pare, rămân tot obișnuiți (și foarte puțin cunoscuți): Raoul Wallenberg a rămas Raoul Wallenberg.

Între 9.10.2006 și 26.11.2006 la Muzeul Țăranului Român a fost deschisă expoziția „Raoul Wallenberg - one man can make a difference”. Înainte de a vizita această expoziție nu cunoșteam nimic despre acest om. Iar de știut despre acest om e că între iulie 1944 și ianuarie 1945 el a reușit să salveze în Budapesta viața a câteva zeci de mii de evrei de etnie maghiară. După mărturia lui Per Anger, unul din colaboratorii lui din această perioadă, ar fi vorba de 100.000 de persoane în total.

Raoul s-a născut la 4 august 1912 într-una din cele mai importante familii ale Suediei și până la vârsta de 23 de ani urmează traseul educațional imaginat pentru el de bunicul său, traseu care trebuia să-l transforme într-un bancher de succes. După 1935, convins că rigiditatea profesiei alese pentru el nu i se potrivește, cautând o activitate mai neconstrângătoare, devine partenerul de afaceri al unui maghiar de origine semită (Koloman Lauer).

Până în 1944 viața lui Raoul Wallenberg se desfășoară cu entuziasm în jurul acestei afaceri, fără a înregistra – din ceea ce cunoaște din mărturiile existente despre el – în mod particular ceva din tulburările evenimentelor care se derulează în Europa. Totuși acceptă imediat misiunea care i se oferă în Budapesta- inițierea unei ample misiuni de salvare a evreilor din capitala Ungariei. Citind materialele pe care le-am avut la dispoziție pentru pregătirea acestui text nu pot

să nu remarc completa lipsă a oricăror atestări bine precizate despre ceea ce avea să facă Raoul, dublată de un soi de încercare forțată a celor care au scris despre el de a găsi în trecutul său ceva care să semnifice traseul său viitor.

Ajuns în Budapesta, Raoul Wallenberg se avântă cu entuziasm în realizarea misiunii cu care venise. Două au fost modalitățile principale prin care Raoul Wallenberg a salvat viața a câteva mii de persoane, ambele imaginat de el.

Prima – Raoul Wallenberg, cunoscând rigurozitatea birocratică a germanilor din călătoriile sale de afaceri, a creat un „pașaport diplomatic suedez”. Pașaportul (SCHUTZ - PASS) era un act fără nici o valoare juridică reală care însă era vizual impresionant: a dispus ca pașapoartele să se lipărească în galben și albastru, având în mijloc emblema Suediei, cele trei coroane plus semnăturile și ștampilele necesare. La M.Ț.R., pe o masă, liste cu zeci de nume de maghiari de etnie semită stăteau lângă o mașină de scris care bate în continuu, completând pașapoarte. Listele acestea au fost multe, iar numele trecute pe ele, mii. Metodele prin care aceste acte au ajuns să salveze viața unor oameni sunt departe de a putea fi sistematizate.

A doua metodă folosită de Raoul Wallenberg a fost aceea a așa numitelor „case pentru suedezi” – nimic mai mult decât niște clădiri pe care Raoul Wallenberg arboră un

steag. Din nou un simbol care a reușit să-i țină pe soldații nazisti și pe membrii „Crucea cu săgeți” (organizație nazistă maghiară) afară, protejându-i pe cei aproape 15.000 de evrei care s-au adăpostit în cele aproximativ 30 astfel de case.

Trebuie înțeles că acțiunile de fiecare zi al lui Raoul Wallenberg nu se desfășurau deloc atât de mecanic. Multe dintre cele realizate au fost reacții imediate la situații disperate.

Acțiunile lui Raoul Wallenberg au luat sfârșit în ianuarie 1945 când Budapesta a fost ocupată de Armata Roșie. Soldații ruși l-au reținut pe Raoul Wallenberg și de atunci a dispărut, nimic sigur nemaștiindu-se despre el.

Aceasta este, pe scurt, povestea lui Raoul Wallenberg. Nu ne rămâne decât să n-o uităm. Și s-o spunem mai departe.

Două chestiuni, asupra cărora fiecare ar trebui să caute a se pronunța, mă frământă.

Ce îi transformă pe acești oameni, eroii ultimei situații? În fața încercării de a explica excepționalul prin excepțional, ei rămân inexplicabili. Și atunci cum...? Ce declanșează acest proces? Ce se află în ei care, atins într-un anumit fel, le dă o forță neobișnuită.

A doua întrebare a mea e cum de este cu puțință ca acești oameni să rămână anonimi?

De gândit.

Cristi

IMPRESII... din Schwetzingen

**SCHIMBUL DE EXPERIENȚĂ ÎN PERIOADA 11.03.2007- 24.03.2007
LA FACULTATEA DE FORMARE A FUNCȚIONARILOR DE JUSTIȚIE SCHWETZINGEN
(HOCHSCHULE FÜR RECHTSPFLEGE SCHWETZINGEN)**

Începând din martie 2003 Școala Națională de Grefieri din București colaborează în baza unei relații de înfrățire între cele două instituții, cu Facultatea de Formare a Funcționarilor de Justiție (Hochschule für Rechtspflege) din Schwetzingen, Germania.

În perioada 11.03.2007-24.03.2007 Facultatea din Schwetzingen a organizat un schimb de experiență la care am avut șansa de a participa.

Am sosit la Schwetzingen pe data de 11.03.2007 unde am fost întâmpinate de domnul profesor Ernest Deimann, care ne-a condus la sediul instituției. Acolo am fost preluate de două studente, care ne-au ghidat prin căminul studentesc, unde am fost cazate în această perioadă. Ne-am bucurat de o primire călduroasă și prietenoasă.

Vremea frumoasă a creat, de asemenea, o atmosferă plăcută de bun venit. Chiar în ziua sosirii, am reușit să descoperim puțin și din farmecul orașului, într-o scurtă plimbare.

Clădirea școlii este situată într-o aripă a Castelului Schwetzingen, simbolul acestui oraș, care și-a cunoscut "perioada de aur" în timpul prințului Carl Theodor în sec. XVIII.

Școala a fost înființată în 14 iulie 1953, fiind o școală cu tradiție în acest domeniu și are un număr de 170 până la 180 de absolvenți anual.

Studentii nu au studii juridice, iar admiterea se face pe baza unui interviu, importante fiind notele obținute la examenul de bacalaureat, la istorie, matematică și cunoștințe generale. În cadrul interviului se

testează aptitudinile candidaților pentru viitoarea profesie. Limita de vârstă este 32 de ani, iar candidații trebuie să fie cetățeni germani.

Structura procesului de învățământ este divizată pe o perioadă de 3 ani:

- 12 luni studiu teoretic, care cuprinde învățarea noțiunilor de bază;
- 13 luni practică în instanțele judecătorești;
- 9 luni aprofundarea cunoștințelor teoretice, finalizate cu o examinare scrisă, iar apoi 2 luni practică.

Conducerea școlii este asigurată de domnul rector dr. Klaus Gherig, domnul prorector Rainer Hock, corespondent de legătură cu străinătatea și domnul director administrativ Martin Haselmayer.

În prima zi la școală am făcut un "tur" al întregii clădiri, alături de domnul director administrativ Martin Haselmayer, care ne-a prezentat personalului școlii și ne-a condus prin clădire.

Clădirea școlii cuprinde:

- 9 săli de curs;
- bibliotecă;
- laborator de informatică (EDV-Raum), unde studenții pot găsi materiale necesare pentru cursuri sau accesa internetul;
- cantina studentească (Mensa);
- căminul studentesc (Studentenwohnheim), situat la etajul clădirii;
- spații cu destinație de birouri pentru personalul didactic și administrativ
- camera pentru petreceri (amenajată de studenți).

În scurt timp, întreaga clădire ne-a devenit foarte familiară, deplasându-ne cu ușurință în orice direcție. În anumite zone ale clădirii am observat

"urme" ale "atmosferei de castel". S-au păstrat unele picturi realizate direct pe pereți și câteva piese de mobilier, care amintesc de trecutul clădirii. De asemenea, ferestrele oferă o priveliște minunată asupra grădinii castelului.

Pe parcursul acestei perioade am fost repartizate în grupa a doua, a anului întâi de studiu. Alături de studenții acestei grupe, am participat la cursuri descoperind, treptat, asemănările și deosebirile dintre sistemul de drept românesc și cel german.

Sălile de curs sunt spațioase, dotate cu table conectate la computer (smartboard-uri), care permit susținerea unor cursuri active.

Fiecare grupă își desfășoară activitatea în aceeași sală de curs pe durata întregului an de studiu.

Profesorii sunt aleși din rândul magistraților și al altor funcționari de justiție, unii dintre ei fiind detașați în cadrul școlii, alții având doar un contract de colaborare cu școala.

Metoda de predare este interactivă și modernă, folosind aplicații practice sub formă de spețe sau întrebări tip grilă, relația profesor-student fiind foarte deschisă. Se urmărește ca, fiecare student să își însușească temeinic toate cunoștințele.

Cursurile au o durată de 1h și 30 minute cu o pauză de 15 minute, fiind, în medie, trei cursuri pe zi.

Timpul liber, studenții îl pot petrece în parcul Castelului Schwetzingen, plimbându-se sau făcând jogging. În sala pentru petreceri, special amenajată de ei, se întâlnesc în fiecare joi, în special după testări.

Vizita la judecătoria din Heidelberg ne-a dat prilejul să cunoaștem sistemul german privind organizarea și desfășurarea activității judiciare.

La parterul clădirii este un birou de informații pentru cetățeni, casieria pentru plata costurilor aferente procesului de justiție (cheltuieli de judecată sau taxe), compartimentul responsabil de trierea și expedierea corespondenței, centrala telefonică, în cadrul căreia lucrează două persoane cu handicap de vedere, și o sală de curs. La subsol se află arhiva pentru dosarele definitive, prevăzută cu rafturi mobile, dosarele fiind păstrate pe o perioadă de 3, 5, 10, 30 ani sau nelimitat.

De asemenea, sălile de judecată sunt situate la parterul clădirii. Cele în care se desfășoară procesele penale sunt prevăzute cu sistem de alarmă și blocare automată a ușilor.

La ședințele de judecată în dreptul penal, în cauzele în care judecătorul nu are competența de a judeca singur, participă doi jurați (cetățeni cu o bună reputație, fără studii juridice, aleși pe o perioadă de 4 ani), procurorul, secretarul care întocmește protocolul ședinței, apărătorul și inculpatul.

La etajele superioare se află birourile judecătorilor, ale

funcționarilor de justiție și ale personalului administrativ.

Pentru desfășurarea eficientă a activității în cadrul instanței, birourile sunt grupate pe compartimente, facilitând comunicarea directă între judecător și funcționarii de justiție.

Există o cameră special amenajată pentru discuțiile dintre judecător și minori, inerente în procesele de divorț și încredințarea minorului.

Judecătoria din Schwetzingen are o organizare asemănătoare, dar la o scară mai mică, având în vedere că populația orașului este de doar 22.000 de locuitori.

Am avut prilejul să asistăm, în sala de judecată, la desfășurarea unor procese penale și civile. Ne-a atras atenția faptul că lista de ședință cuprinde programarea proceselor pentru ore diferite, programare respectată cu strictete de toate părțile implicate.

Am profitat de faptul că celebrul oraș Heidelberg, străvechi centru cultural, unde a fost înființată, în anul 1386, prima universitate din Germania, era situat la doar 14 Km de Schwetzingen și am vizitat punctele de atracție ale acestuia.

În castelul din Heidelberg, am vizitat farmacia veche, locul în care a fost amenajată biblioteca "Palatina"

care a fost dusă la Roma în anul 1662 și cel mai mare butoi din lume, cu o capacitate de 220.000 de litri.

Orașul Speyer ne-a oferit, de asemenea, multiple atracții: Domul, cea mai mare construcție romană, construit în anul 1030, muzeul de istorie, cu o expoziție de obiecte din perioada Imperiului Roman găsite în Rin, cât și vechi tipărituri, printre care am avut plăcuta surpriză de a vedea expus primul Cod civil ("Code Civil") din anul 1804, care a stat la baza Codului Civil român.

Schimbul de experiență a fost o ocazie interesantă care ne-a lărgit orizontul atât din punct de vedere profesional, cât și cultural, iar informațiile acumulate sperăm să contribuie la îmbogățirea domeniilor noastre de activitate.

Dorim ca următoarele generații de cursanți ale școlii noastre să se bucure de această posibilitate și să devină o tradiție acest schimb de experiență.

În încheiere, mulțumim tuturor persoanelor implicate și sperăm ca, în viitor, relațiile de colaborare dintre cele două instituții de învățământ din București și Schwetzingen să se intensifice.

Școala Națională de Grefieri
București, 18.04.2007

Mihaela Moldovan și Mihaela Drăguț

Acum, când totul este plin de viață și culoare mai mult decât în oricare alt anotimp, mi se pare potrivit să ne reamintim de cel rămas în paginile istoriei literaturii noastre sub numele de „poet al florilor”. Este vorba de Dimitrie Anghel, născut în 1872 la Comești (Iași), decedat în 1914. Referindu-se la universul poeziilor sale din volumul de

Nici un anotimp nu este mai mult asociat cu florile ca Primăvara. Iar acest lucru exprimă cel mai bine setea noastră de frumusețe, prospețime, puritate, armonie, optimismul care ne ajută să depășim momentele dificile ale vieții.

debut („În grădină”, 1905), Dimitrie Anghel scria: „Eu mi-alesesem lumea florilor, căci în lumea lor mi-am petrecut copilăria. Mi-aduceam aminte de grădina minunată unde am trăit, de murmurul sonor al Șipotului, de freamătul arborilor, de toată rispa de petale ce o împrăștie necurmat vântul. Îmi aminteam simpatia ce le aveam pentru unele flori și antipatia neajudecate pentru altele. Pentru mine

miresmele erau gândurile lor tainice, felul lor de a vorbi, și eu aș fi putut ghici pe întuneric, noaptea, când e mai puternic mirosul lor, ce floare anume mi-l trimite și mai târziu toate amintirile acestea s-au redescoperit și m-au chinat și asemuirea lor am căutat-o în cuvinte, iar alcătuirea minunată a petalelor ce formează o roză, ori un crin, am căutat s-o redau în strofe.” Iată exprimate în versuri aceste gânduri:

„Miresme dulci de flori mă-mbată și mă alintă gânduri blânde... ”

Ce iertător și bun ți-i gândul, în preajma florilor plâpânde!

Râd în grămadă: flori de albă și albe flori de mărgărit,

De parcă-ar fi căzut pe straturi un stol de fluturi de argint.”

Să citim poeziile lui Dimitrie Anghel și cu siguranță vom simți fiorul care le-a dat naștere și care le-a salvat de la uitare și în care ne regăsim izvorul încrederii în viață:

„Flori, pretutindeni flori, podoabă cea mai iubită din lumină.

Un fir de romaniță râde atât de dulce pe-o ruină:

Căci toate au un grai pe lume și florile îl au și ele...”

Primăvara este o minunată grădină cu flori, care ne bucură ochii și sufletul și în care peisajul este fermecător prin simplitate, îndemnându-ne la repaus și clipe de răsfăț în aer liber. Parfumate și colorate, florile, ne încânta simțurile, fiind cel mai frumos cadou al Anului, pe care nu trebuie să ni-l refuzăm.

ValeNtinA

Adesea te privesc...

Adesea te privesc...
frumoasă-ntr-adevăr!
Cu pasul tău de aur, ce-
acoperă ușor
Umerii de nea, obraji
zâmbitori
Și viața mi se pare un vis
pierdut în zori.

Adesea te privesc cum
grabnic îmi zâmbești
Și gândul des mă duce la
file de povești
Ce zânele, prin glasul de
mamă, mi le-arată,
Și zâmbetul tău face
povestea adevărată

Adesea te privesc și nu aș fi
crezut
Că zânele trăiesc și-aicea
pe pământ
Că printre noi se află așa o
strălucire
Pe lângă care soarele i-o
tristă pălpăire

Adesea te privesc și
Doamne, de-aș putea
Din flori să face o lume, să
fie doar a ta
Să vezi cum la ai tăi pași
florile se-clină
Plecându-și frumusețea
pentru a lor regină.

Nicu

Să mai și râdem...

-Acuzat, ridică-te în picioare! Voi pronunța sentința. Junul te-a declarat, în unanimitate, vinovat. Te condamnă la douăzeci de ani de închisoare. Dorești să mai adăugi ceva?

-Ferească Dumnezeu, domnule judecător, mai curând aș voi să mai scad.

-Acuzat! Ai comis această spargere singur?

-Da, domnule judecător! În ziua de astăzi este foarte greu să-ți găsești un asociat cinstit...

Definiții și...

Autotunsmi avariat: amintiri.
Autostopistă: capcană pentru un bărbat singur.
Fioară alcooliscopică: armă secretă.
Radar: atenție! se filmează!

Culmi automobilistice

să speli geamurile automobilului cu burete de pădure.
Să ai, la motor, o pană de insprație poetică.
Să ții, în portbagaj, bagajul de cunoștințe.
Să-ți faci radarul o fotografie 6x9 ca amintire.

Culese de Camelia, Lavinia

...escapadă în oraș

Avem puțin timp liber și nu știm unde să mergem? Cu siguranță Muzeul Satului ne așteaptă!

Lăsând ușițele umbrite ale muzeului să-ți călăuzească pașii, tu, trecătorule, ești norocosul care, numai într-o clipă poți parcurge universul satului românesc de la origini până în prezent. Chiar dacă această clipă poate fi de-o oră sau de-o zi și privilegiul de a fi egalul unui rege și totodată supusul Măriei Sale, Țăranul.

Prima casă care-ți iese în cale este una ardelenască, din Țara Crișurilor, într-un sat. Totul este din lemn: casa, cerul, șura, fântâna cu cumpănă... biserica. Totul. Unii au numit acest stil ardelenesc, stilul „baroc rustic”. Noi îl numim, simplu, stilul țărănesc, unic în lume, izvorât din curățenia sufletească a țăranului nostru. Nu lipsește leagănul, dar nici troscă de băut făcută din dovleac. Străiele, și-l redau pe crășorul Avram

Iancu, cel cărui în fiecare casă i se cânta chemarea: „Iancule mare, bravule țare, cu noi să fii...”, chemat fiind de oameni pentru a le mai alina suferințele.

Cu esu fără Horia, Cloșca și Crișan sau chiar Avram Iancu, în țăranul român a existat mereu speranța de nedintit în Domnul, pe care nimeni nu a reușit să o ucidă. Măriune stau icoanțele create în casă și bisericile de lemn.

În țina, potecile te duc la ogradă moldovenească, unde gândul îți fugă, poate fără să vrei, la răzăgii lui Ștefan cel Mare, la rândunea satului începând de la vâtele până la străjeri. Acolo unde casele, ce-î drept nu toate, sunt doar puțin ridicate de la pământ, construite tot din lemn, lipite cu lut și scoarțe de peie esu etut.

În schimb, casele din Țara Românească au în plus camerele subterane. Utilitatea acestora este frumos descrisă de un cronicar care ne-a lăsat moștenire vâlcărelele unui boier, cum că a îmbătrâni, fapt pentru care nu mai poate bea mai mult de trei căldări pe zi... Oricum, vizitând Muzeul Satului, veți constata că intenațiile caselor sunt identice în toate zonele țării. Diferă arhitectura impusă de nevoi, dar poate și de gust. În rest, originea comună și-a lăsat amprenta de la bojdeucă până la biserică. Veți descoperi un adevărat templu al înțelepciunii populare, întreținută de milenii de experiență creatoare. Totul merită să fie văzut, pentru că nu-i de ceea ce într-un întreg muzeu să descoperi și să înțelegi că, vorba lui Lucian Blaga, veșnicia s-a născut la sat.

Muzeul Satului – șos. Kiseleff, nr. 28 – 30, București

Început de drum...

Încet și temeinic pomim la drum așa cum stă bine la oameni gospodari.

Revista noastră a mai împlinit un an și se cuvine să îi spunem

„LA MULȚI ANI!”

Ea s-a născut ca orice alt lucru din multă muncă, din gânduri și idei pe care ba le acceptăm, ba le alungăm. S-a născut din emoție, din drag pentru cuvânt, pentru voi toți care o veți citi.

Poate pentru altcineva nu este importantă revista noastră, dar noi am fost cuminți, și hernici, neobosiți și convingi că suntem cea mai importantă publicație a țării, pentru că și instituția în care învățăm și pe care o vom sluji, e cea mai importantă, pentru că fără ea și oamenii ei nu se poate...

Poate altora li se va părea că străiele ei nu sunt de sărbătoare, că răsunetul ei este al unui zvon întrerupt de zgomotele negrelor valuri ale vremii. Cunoșteați povestea Cenușăresei? Copilul vinag nu primea haine de sărbătoare, bucurii, nici o mângâiere.

Și totuși...

Să nu uităm că a venit vremea balului la curte, al dansului cu prințul minunat, când pentru o clipă și pentru totdeauna, gingășia, modestia și adevărul Cenușăresei înving.

Peste ani, revista noastră, pentru că și peste timp tot a noastră va fi, cu siguranță va deveni o punte între ieri și mâine, va fi mentora profundelor schimbări în societatea juridică, ne va oglindi pe fiecare în parte, voi care ați fost, noi ce-i de acum, voi ce veți veni.

Și pentru aceste momente de teroare, de dreaptă respistă, de comunicare sensibilă și inteligentă, merită să înduri și umilință și trudă.

Balul nostru începe astăzi, când noi vom răsiți revista și ea își va dezvălui sensul, frumusețea și utilitatea.

vALENTINA

		6	2				
	8			4			6
	3	1					5
5				6			3
			7		2		
9				1			7
	4					3	1
6				5			8
					7	2	

3	5	4	9	8	6	7	2	1
8	9	6	2	7	1	5	4	3
1	7	2	4	3	5	9	8	6
2	4	8	7	5	3	1	6	9
9	6	5	1	4	8	2	3	7
7	3	1	6	9	2	4	5	8
5	1	3	8	2	9	6	7	4
4	2	9	3	6	7	8	1	5
6	8	7	5	1	4	3	9	2

Rezolvarea din nr. trecut

SING

ȘCOALA
NATIONALĂ DE GREFIERI
In serviciul justiției!

Bulevardul Regina Elisabeta
nr. 53, sector 5, București

Telefon 0040-21-310.34.80
Fax 0040-21-310.32.47

www.grefieri.ro
e-mail: grefieri@just.ro

***
REVISTA

Grefieru'

Laborator informatică

Redactori

Camelia, Claudia, Cristi, Gabi,

Levinia, Mihaela D., Mihaela M.,

Nicu, Valentina

Design & concept graphic
Vlad

Colaboratori
Și tu poți fi...